

SARA ŞAHİNKANAT

Yazar

“Çocuklar İçin İyi Hikâyeler Yazmak,
İklim Değişikliği Kadar Önemli”

RÖPORTAJ

TRTakademi: *Çocuklar için hikâye yazmaya nasıl başladınız?*

Sara Şahinkanat: Reklam sektöründe uzun yıllar çalıştım. Sonra oğlum doğduğunda ona kitaplar okurken bende de fikirler türemeye başladı. Elbette ilk uydurma öykülerim oğlum ve yeğenlerim içindi. Oğlum ilkokula başladığında daha fazla boş zamanım kaldığından, öyküleri yazıya dökmeye başladım ve ilk yaygın maceram Feridun Oral sayesinde Yapı Kredi Yayınları ile oldu. Yani *Yavru Ahtapot Olmak Çok Zor* ilk yayımlanan kitabımdı.

TRTakademi: *Çocuklara neden hikâye anlatmalıyız?*

Sara Şahinkanat: O kadar güzel bir soru ki. Aslında cevabı için ansiklopedi derlemek az gelir. Ama kendimce fikirlerimi bir özetlemeye çalışayım. İnsanı diğer canlılardan ayıran belki de en önemli yetenek, karmaşık bir dil yeteneği ve bu yetenek sayesinde sosyal dayanışmayla hayatta kalma başarısıdır. Bir çocuk ne kadar çok sayıda güzel hikâyeye büyürse, hem dil yeteneği hem de hayal gücü gelişir. Hayatı çok daha derinlikli ve çok yönlü algılayabilir ve algısını çok daha başarılı yorumlarla yansıtabilir. Böylece kendi kişiliğini ve yaşamını da daha gerçekçi kurgulayabilir. Yani hayal gücü, yarım yamalak değil de yeterince beslendiğinde, kişiyi mantıksız değil, sanılanın aksine mantıklı yapar. Bence çok hikâye bilenler, çok yerde, çok farklı zamanda ve çok farklı kişiliklerde yaşamış gibidir. Hikâyeler birer ışınlanma makinesidir. Sadece çocuklar için değil ama her yaş için önemlidir. Deneyimler geleceğimizi şekillendirmemize yarar. Her iyi hikâye harikulade bir deneyimdir. Hatta yeterince hikâye bilerseniz kimseye düşman olamazsınız.

Çocuklar açısından önemine gelince, hikâyeler bence sihir gibidir. Çünkü taze ve sünger gibi emen beyinlere hipnotizma gibidir. Kişiliğin ilk temellerini atmaya yardımcı olur. Hangi hikâyeler daha iyidir dersiniz, merak duygusunu köreltmeyen, soru sormaktan vazgeçirmeyen, empatiyi ve duyguları geliştiren ve fantastik bile olsa kendi içinde mantık hatası içermeyen hikâyeler derim. Çünkü aslında günümüzde hep kitap formatında olmasa da her yanımız hikâye dolu. Diziler, haberler, çizgi filmler, sinema, tiyatro ve hatta bilgisayar oyunları... Hayal gücü konusunda darda değiliz ama o kadar hızlı yaşıyoruz ve tüketiyoruz ki bence televizyonlarımızın ve hayatın her alanında öne çıkan bugünkü aktörlerin şizofrenik hikâyeleri yüzünden mantıksızlaşmış durumdayız. Bir gün bir karakterin yaptığıyla diğer gün yaptığı hep tutarsız. Oysa iyi kurgular matematiksel mantık gerektirir. Bu yüzden de, yani bu özensiz üretim ve tüketim yüzünden de sanki bu coğrafyada uzun vadeli plan yapma yeteneğimizi kaybettik. Ayrıca neyin yalan olduğunu da ayırt edemiyoruz. Hep sadece günü kurtarıyoruz. Büyük resmi göremiyoruz. Belki çocuklarımız veya torunlarımız bu işi bizden daha iyi başarırlar. O yüzden çocuklar

için iyi hikâyeler yazmak, bulmak, okumak, keşfetmek bence iklim değişikliği kadar önemli bir konu. Çocuk kitaplarının artık günümüzde çok daha fazla emek ve özenle üretiliyor olması bu yüzden daha da önem kazandı.

TRTakademi: *Edebiyat ve medya alanındaki çocuk yayıncılığında farklı bakış açıları mevcut. Çocukları korumak, çocuklara birer birey gibi yaklaşmak ve çocukla çocuklaşmak. Siz çocukların dünyasına girerken hangi bakış açısıyla hareket ediyorsunuz? Mesela bir karakterinizi üretirken nelere dikkat edersiniz?*

Sara Şahinkanat: Bu yaklaşımların her üçünü de bilinçli olarak değil ama içgüdüsel olarak kullanıyorum. Sadece birini seçmiyorum. Ama hikâyeye üretmeyi akademik bir çalışma değil de bir sanat olarak değerlendirecek olursak... her üç yaklaşımda da tam bir başarı elde edip yine de çok etkileyici bir hikâyeye oluşturmak mümkün değildir bence. Hikâyeye o kadar karmaşık bir olgu ki hayatın kendisi gibi. Örneğin, psikolojiyi bir bilim sayarsak bile, ebeveynlik hakkında yazılıp çizilenler zaman içinde sürekli değişiyor. Finlandiya'daki ebeveynlik ile Afganistan veya Türkiye'deki ebeveynlik beklentileri aynı olabilir mi? Toplumsal değerler zamana ve coğrafyaya göre bu kadar hızlı çeşitlilik gösterirken hangi doğru gibi gözükene değerler daha uzun süre kalıcı olacağını kestirmek çok zor. Yani bence mutlak bir doğru yoktur. Her şey görecelidir. Einstein'ın zaman teorisi gibi

Ama ben yazarken... kendi çocukluğumun, kendi anneliğimin, tanıdığım çocukların ve geniş toplumumun kendimce algıladığım şu anki ortak değerlerinde yazdıklarımı tekrar tekrar gözden geçiriyorum. Ama mutlaka bunlarla bile çelişecek az da olsa ebeveyn veya öğretmenlerin olabileceğini gayet farkındayım. Bir şey üretirken seçimler yapmak zorundasınız. O yüzden de yazmam çok uzun sürebiliyor. Tabii ki bir hikâyeye üreticisi olarak gönlümden geçen, hikâyelerimin çok daha uzun süre kalıcı olması ve çok daha geniş coğrafyaya yayılması. Ama çok yönlü kaygı ve empati maalesef üretkenliğimi gerçekten de sabote edebiliyor.

Aslında bence ebeveyn ve eğitimcilerimizin çoğu, kuzey Avrupa'yı kıstas alırsak, aşırı korumacı. Tıpkı benim anneliğim gibi... Oysa gerçekçi baktığımızda, evde haber izlerken, dizi izlerken ya da trafikte gösteremediğimiz aşırı korumacılığı nedense kitaplara yüklüyoruz. Oysa çocuk veya ergen, yeterince hikâyeye okursa zaten eleştirel duruşu kendiliğinden gelişecek. Sadece küfür içeren tek bir kitap mı bozacak o çocuğu? Bazen gerçekçi olmak yerine ikiyüzlü olmak kolayımıza kaçıyor. Evde babası sürekli küfreden çocuğun ebeveyni, liselilere yönelik yazılmış bir kitapta karakterin yapısı gereği ettiği bir iki küfür yüzünden kitabın toplatılmasına imza verebiliyor, diğer yandan mafya dizilerini çocuklarıyla birlikte izliyor. Çok acayip ikilemler yaşıyoruz.

TRTakademi: *Televizyon ve dijital ekranlarda animasyonlar yoluyla bazı karakterler sunuluyor. Bunlar bizim zamanımızın rafine karakterlerine, kahramanlarına hiç benzemiyorlar. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

Sara Şahinkanat: Teknolojik gelişimin hızı insan yaşamındaki son yüzyılda ve özellikle son 25 yılda o kadar fazla ki. Bu etkiyle insan beyni, fiziği ve ruhu başa çıkmakta zorlanıyor. Her ne kadar kitap okumaya istek azalıyor gibi görünse de, günümüzdeki bir çocuğun ekran veya sosyal çevre sayesinde karşılaştığı hikâye sayısının çokluğu inanılmaz boyutta. Nitelik dilsel ayrıntı olarak azalıyor ama hikâye sayısında nicelik hep artıyor. Görsel nitelikse sürekli artıyor. O yüzden de nesil farkı denen olay bence 25 yılda birden 5 yılda bire düşmüş gibi. Yeni çocukların beyinleri çok daha karmaşık hikâyeleri algılamaya esneyebilmiş durumda. Ama eski tarz ayrıntılı edebiyat dilinde değil de... daha görsel medya dilinde. Hâliyle karakter sayısı ve karakterlerin özellikleri de karmaşıklaşmış durumda. Bunu yok saymanın bir yararı olmuyor. Adapte olup ne gibi zararları var, ne gibi faydaları var, hikâyeci olarak ben nasıl uyum sağlamalıyım ya da sağlamalı mıyım, gibi sorular sormalı ve kişisel tercihlerimizi buna göre yapmalıyız.

TRTakademi: *Hikâye anlatımımızdaki dil oldukça şiirsel. Bu konuda neler söyleyebilirsiniz?*

Sara Şahinkanat: Şiirsel dendiğinde utanıyorum doğrusu. Şair olmak bambaşka bir ustalık. Ama içimdeki çocuk ritm seviyor, müzik seviyor, kafiye seviyor. İşitsel algım ve hafızam görsel hafızamdan daha iyi. Çocukluğumda öğrendiğim hiçbir tekerlemeyi veya şarkıyı unutmadım, unutamadım. Hem bu yüzden hem de yurt dışında çocuk edebiyatında örnekleri de olduğundan bu üslubu tercih ediyorum. Ama kim bilir, eğer iç sesimin doğal ritmini kaybedersem üslubum da değişebilir mecburen. Umarım kaybetmem. Çünkü hep olumlu geri dönüşler alıyorum.

TRTakademi: *Çağımızın çocukları dijital medyayla haşır neşir ve sokaktan oldukça kopuk. Oysa sizin kahramanlarınız sokakta, hayatın içinde ve arkadaşlığın önemine, doğaya, aileye ve kent kültürüne yönelik maceraların içerisinde yer alıyor. Tüm sosyal mecrası ekran olan bugünün çocuğuna hikâyelerinizi anlatırken zorlanıyor musunuz? Bugün itibarıyla çocuklar için okumak her şeyden önce bir ekrana bakmak anlamına geliyor diyebilir miyiz?*

Sara Şahinkanat: Hepimizin yaşamına ekran öyle bir yerleşti ki... Hele yeni nesiller elektronik uzantılarıyla bütünleşmiş durumda. Ama edebî anlamda okumak demek ekran demektir boyutunda değiliz henüz. Ancak tablet ve cazip uygulamaların çok küçük yaş gruplarında bile hem kolay hem de ucuz olması biraz ürkütü-

cü. Hatta film, dizi, eğlence ve her çeşit haberleşmenin en ekonomik yolu ekran. Sadece kitabın yerini alacağı için değil, ama hem psikolojik hem de fizyolojik olarak sağlığa zarar verdiği için kaygılıyım. Yoksa eski olana nostaljik bağ kurup yeniyi karalamak çok anlamsız. Değişimi durduramayız. En ucuz dadı tablet. Yeni nesil çocukların, oyun arkadaşlarına fiziksel olarak erişimi de güçleşmiş durumda. Bir yaşındakilere bile hikâyeli, oyunlu çok cazip uygulamalar var. Ama aslında ekran bence kitaba rakip değil de arkadaşlığa, spora, sanatsal ve sosyal aktivitelere, doğaya ve sağlıklı gelişime rakip bence. Çünkü kitap okumak pasif bir işlem değildir. İstedığınız yerde durur, geri döner, tekrarlar, soru sorarsınız. Okumanın zevkini ve önemini bilen ebeveyn ve öğretmenler kitap almaktan kolay kolay vazgeçmez. Kitap, ekranın aksine duygusal bir objedir. Her kitabın ayrı bir kişiliği ve dostluğu vardır. Ayrıca çocuğun sağlığına zarar vermeden ebeveynler veya arkadaşlarla paylaşılabilir.

Ekranın dozunu kaçırdığımız için artık karbon ayak izli enerji tüketimi açısından da yanlış noktalara gittiğimizi düşünüyorum. İyi de ne yapabiliriz? Yasaklanan her şey daha fazla arzu nesnesi olur. Bence yapabileceğimiz tek şey, kendimizden başlayarak, ailemizle paylaşabileceğimiz ekransız hobiler edinmek. Düzenli sporu hobi yerine koymuyorum; o şart. Müzik, edebiyat, mutfak sanatları, her neyse... hep birlikte yavaşlamalıyız. Hızlı ve çok tüketmenin, bir şeyleri kaçırıyor olma hissinin ruhumuza iyi geldiğini düşünmüyorum. Sevdiklerimizle yüz yüze tadına vararak her şeyi daha çok paylaşmalı, daha az bireysel tüketmeliyiz.

Çocuk kitabının ve kitapların rolü de burada devreye giriyor. Çünkü ekran değil, kitap yavaşlatabilir. Niceliğe değil niteliğe yönelmek adına daha derin ve zamana yayarak hissedebilmek ve bunu paylaşabilmek. Zamanı yavaşlatmak için yüz yüze paylaşılan küçük keyif anlarına ihtiyacımız var. Ben şahsen kitaplarımızın bu anları yaratmaya küçük katkıları olsun istiyorum. Ailelerin hikâyelerimi çocuğuyla paylaşırken karşılıklı mutlu olmalarını istiyorum, bunu umuyorum. Ayrıca kitaplarımızın dijital medya tarzlarına dönüşmesini, bu manevi kaygılardan ötürü tercih etmiyorum.

TRTakademi: *Son dönemde özellikle ergenlik dönemine hitap eden Wattpad hikâyeciliği ve yazarları tartışılan konulardan birisi. Çocukların kişisel gelişimi açısından Wattpad ne gibi imkânlar ya da sorunlar üretiyor?*

Sara Şahinkanat: Doğrusu Wattpad'i takip edemedim. Tabii ki çok yetenekli ve yaratıcı olabilir gençlerimiz. Çok yoğun bir hikâyeye trafiğinde yaşıyorlar ne de olsa. Ama çoğu görsel odaklı hikâyeler oluyor. Farkındaysanız çok şizofrenik ve ajitasyonu bol bir medyamız var. Bunun etkileri toplumun ve hâliyle ergenlerin

düşünsel mantığını bozuyor. Yaşıtlarına göre iyi yazmaktan bahsedilebilir tabii. O ayrı. Yazsınlar da. Ama acele etmesinler. Her iltifata inanmasınlar. Hazımlı olsunlar. Çünkü coğrafyamızda kişiliğini ve stilini bulmak hiç kolay değil. Taklit ya da kolajdan öteye gidebilmek derinlik gerektiriyor. Batı’yı çok yönüyle beğensem de, hiç beğenmediğim pek çok yönü de var. Biz önce kendimizi keşfetmeliyiz. Önce sağlam bir eleştirel bakış açısına ulaşmak gerekiyor. Bu da zaman ve emek istiyor. Günümüz koşullarında psikologlar, eğitimciler ve onların etkisiyle anneler olarak çocuklarımıza kendine güven pompalayalım derken, bir miktar aşırıya kaçmış olabilir miyiz? Yargılamak istemiyorum, çünkü çağ hepimizi bu hâle getirdi. Çarklardan sıyrılmak çok zor. Ama gerçekçi olmak gerekirse emeğe ve azme de saygı duymanın önemini hatırlamalıyız. Çünkü ünlü olmanın bile suyu çıktı. Her ünlü, coğrafyamızda kalıcı olamadığı gibi, mutlu olabilmiş mi acaba? Pazarlama yöntemleriyle kısa süreli ünlü olmak çok kolay hâle geldi. İstisnalar vardır ve onlar doğru yoldadır zaten. Ama genel olarak yeni neslin hedefi kolay yoldan ünlü olmak ve para kazanmak gibi geliyor bana. Oysa her iş için geçerli... artık kıstas, tüm dünya. O yüzden yapacakları işi gerçekten en iyi şekilde yapmak için azimli ve meraklı olmalılar. İstedikleri konuda çok iyi olamıyorlarsa yapabilecekleri başka güzel işler mutlaka vardır. Bence doğa bu konuda çok adil. Sadece var olan yetenekleri keşfetmek için doğru yerlere bakmak ve onların üzerine gitmek gerekiyor. Sadece bazı tür işleri gözümüzde fazla büyütüp kendimizde olmayanı zorlamak çok yıpratıcı. Toplumumuzun sadece müzisyene, oyuncuya ya da dizi yazarına ihtiyacı yok ki... Yoksa herkes belli bakış açısından bir yönüyle mutlaka dâhidir. Buna inanıyorum.

TRTakademi: *Kitaplarınızda “annelik” olgusunun önemli bir yer tuttuğu görülüyor. Çocuğun dünyasında ve kültürün aktarımında annenin önemi hakkında neler söylersiniz?*

Sara Şahinkanat: Annelik olgusunu ne kadar çok vurguladığımı sonradan geri dönüp baktığımda fark ettim aslında. Bu benim bilinçaltımın yansıması. Ve tabii ki ülkemizde anneliğin öneminin beynimize ne kadar işlendiğinin de kanıtı. Ben de bu durumun sonucunda oğlumu kendim büyüten ve hatta fazla korumacı bir anne oldum. Ancak şimdi özeleştiri yapma zamanı. Annelik çok önemlidir. Ama babalık da aynı önemdedir. Ebeveynlik meslek ya da hobi değildir. O yüzden de kimliğimizin yüzde 90’ını oluşturmamalı. Sadece anne ve ev kadını olmak olgun bir ruhu tatmin edemez. Toplumda ayrı bir değer olmalı kadının da, her bireyin de. Kadının fitratında annelik var demek, erkek egemen toplumların kolaycılığa kaçışı. Avcı toplayıcı geçmişimizde kabile üyeleri çocukların hepsine hep birlikte

bakarmış. Günümüzde bir anneden tüm beklentilerin bir listesini yapsak dudamızın uçuklar. Oysa anneliğin de babalığın da bir okulu da yok, diploması da yok.

Ben şehir hayatında yaşayan bir anne olarak yuva hissini anne ve anneannelerle deneyimledim. Bu da hikâyelerime yansdı tabii. Anne çocuk ilişkisinin tatlı ve romantik yanını ülkemdeki yüz binlerce kadınla paylaşıyorum. Paylaşmaya da devam ederim. Yuvada ve güvende olma hissi önemlidir anne ve ev imgeleri toplumumuz için önemli. Ama artık şartların daha dengeli olmak yönünde değişmesi gerektiği inancındayım. Çocuklarımızla geçirdiğimiz zamanın kalitesi de önemli. Anne alışverişte ya da Facebook'ta, çocuk tam gün çizgi film izliyorsa ya da anne babadan dayak yiyorsa... Anne çocuğuna kendi bakmış, bir anlamı var mı? Annelik kavramı fazla kutsallaşınca babalar çocuktan fazla muaf kalıyor. Öyle olmamalı. Bu bir röportaja sığamayacak kadar çok yönlü bir konu. Artık her alanda sorumluluk daha adil paylaşılmalı. Ev işi erkeğin eline yakışmıyor takıntısından kurtulma zamanı geldi. Ayrıca işin psikolojik boyutundan öte, sosyal ve ekonomik boyutu da var. Eve ekmek getiremiyor pozisyonundayken kadının özgürlükleri toplumumuzda çok kısıtlanıyor. Aslında erkeğe de çok ciddi haksızlık, çünkü maddi ihtiyaçlar hep artıyor, gelirlerse orantılı artmıyor. Çağımızın ve coğrafyamızın aile, üretim, tüketim yaşantısında mantıksal sorunlar var. Ayrıca babaların yakından ilgilendiği çocukların çok daha özgüvenli ve başarılı bireyler olduğunu sadece okumadım, defalarca bu gerçeğe şahit oldum. Babalarımızla çocuklarımızın yakınlaşmasına ihtiyacımız var. Bir günde İsveç olamayız tabii. Zaten olmamalıyız. Biz de kendi coğrafyamıza yakışan stili bulmalıyız aile ve toplum dayanışmasında. Çünkü aile dayanışması güzel bir özellik. Sadece erkek kadın ayırımı yerine, yapabilen yapamayan, başka şeyi daha iyi yapan gibi daha adil ve mutluluk veren dengeleri ümit ediyorum.

Bir çocuk yazarı olarak babaların önemiyle ilgili eksikimi şu sıralar yazmayı planladığım kitapla bir nebze de olsa telafi etmeye çalışacağım.

TRTakademi: *Kültür demişken devam edelim. Beyoğlu Macerası kitabınızda kent ve kent kültürünü kaleme aldınız ve kitap oldukça beğenildi. Bir kentlilik bilinci oluşumunda çocuk edebiyatının öneminden bahsedebilir misiniz? Türk ve dünya çocuk edebiyatından bu konuda örnekler var mı?*

Sara Şahinkanat: Çocuk edebiyatı sanatsal boyutu olduğu kadar bir miktar eğitimsel boyutu da taşıyor. Ancak şimdiki çocuklar haklı olarak öğretici üsluptan rahatsız oluyor. Salt sıkıcı bir şekilde bağlantısız bilgi içeren veya şunu yapmalıyız, şunu yapmamalıyız diyen kitap ya da metnin günümüz çocuğu tarafından ilgiyle okunması mümkün değil. O yüzden eğitimsel ve yazarlara, belgesel yazarlarına,

oyun hazırlayanlara bu işi çağa adapte etme sorumluluğu düşüyor. Çocuklar, hatta yetişkinler eğlenirken daha iyi algılar, daha iyi sorgular, daha fazla merak eder ve keşfeder. Öğrenme işini pasif boyuttan aktif boyuta geçirmemizin şart olduğunu kabul edelim artık. Pek çok alan var daha keyifli ifade yöntemleri bulmamızı gerektiren... Kent kültürü, tarihsel miras, doğa mirası, sağlığımız, sosyal ilişkilerimiz ve bunları bozan etkenler. Yeni neslin daha sorgulayıcı ve bilinçli olması ve çözümler üretmesi için zaman azalıyor.

Kent kültürünü işlerken eğlenceli, gizemli ve gezmeye teşvik eden bir kitap tasarladım *Beyoğlu Macerası*'nı yazarken. Ayşe İnan Alican'ın muhteşem emeği de kitabın en büyük katma değeri. Aslında kent kültürüyle ilgili resimli kitaplar varsa da, dünyada bile tam benzer bir örneği yoktu, ama artık yakın benzerleri var, Amazon sitesinde gördüm. Ve ilham verdiğimiz için mutluyum. Sadece daha pek çok yazabileceğim yer var ama seriyi çeşitlemeye odaklanamadığım için mutsuzum. Şifre çözmeli, içine hikâye kaçmış gezi kitabını (Aslı Tohumcu öyle tarif etmişti...) yazarken bir esin kaynağım olduysa bu ancak yetişkinler için yazan Dan Brown'dur.

TRTakademi: *Kim Korkar Kırmızı Başlıklı Kızdan isimli hikâyenizde, hikâyenin klasik versiyonundan farklı bir anlatım söz konusu. Kötü ile iyinin yer değiştirdiği görülüyor. Yavrusunu “Kırmızı Başlıklı Kız”, “Anneanesi” ve “Avcı”dan korumaya çalışan, nasihatler veren bir anne söz konusu. Bu kitaptan ve karakterlerin oluşum sürecinden biraz bahsedebilir misiniz?*

Sara Şahinkanat: Önceki soruların cevaplarında fark edebileceğiniz gibi her olaya pek çok farklı açıdan bakabilmenin önemini vurguladım. Aydınlanma, kişisel gelişim, toplumsal gelişim, farkındalık, empati, hem bütünün parçası olabilmek hem birey olabilmek... bunlar birbiriyle ilişkili. Tek boyutlu düşünüp yaşayarak olamaz. Doğa mükemmel bir döngü ve hepimiz birbirimize bağlıyız. Sadece arıların bir bölgede soyu tükendiğinde bunların sonuçları herkesi, her şeyi etkiliyor. Kötüyü mutlak kötü, iyiyi mutlak iyi diye düşündüğümüzde hem bireysel hem toplumsal hatalara düşüyoruz. Geleceğe güzellikler bırakabilmek için daha formatsız, daha ön yargısız bir nesil yetişsin istiyorum. Daha kapsayıcı çözümleri üretebilecek vizyona sahip olmalarını umuyorum. Bu da olaylara ve kişilere farklı açılardan bakabilmeyi gerektirir. Kırmızı Başlıklı Kız öyküsünün klasik versiyonunda oduncu veya avcının kurdun karnını yarması bilinçaltımı hep rahatsız etmişti. Evet, aslında bunlar maske imgeler. Kötüyü temsil ediyor olabilir kurt. Kötü dediğimiz bize yüzlerce binlerce kez anlatılmış bir illüzyon. Slovak psikoanalist ve filozof Slavoj Žižek şöyle der: “Hikâyelerini bilmediklerimizdir, en çok düşman olduklarımız.” Ben şöyle bir

ek yapacağım. Gerçeğe ulaşmak için hikâyenin her yönünü bilmek gerekir diye düşünüyorum. Ben kurtların bakış açısından yazdım hikâyeyi. Bir gün de büyü-kanneler açısından yazılabilir. Niye o kadar hasta ve yaşlı biri uzakta ve tek başına kalmış? Tek yönlü bakış açılarından sıkılıyorum. Nasıl merak etmezsiniz bütünü veya diğerlerini? Barış, sevgi ancak anlayarak olur. Anlamak için de düşünmek, sormak ve bilmek gerekir.

Yani bilinçaltımdan sanırım bunlar geçti yazarken. Bir dostum bana empati çaban seni öldürecek, yeter demişti. Olsun... vazgeçmiyorum. İyilik ve kötülük göreceli ve sürekli sorgulanması lazım. Sonucu garantili hiçbir seçim yok. Niyet önemliyse daha net görebilmeliyiz resmin bütünü. İnsanı insan yapan düşünme yeteneğiye kullanmalıyız bunu.

İlginç sorularınız ve sayfalarınızda bana yer ayırdığınız için çok teşekkür ederim.